

Mijn moestuin en ik

Het tuinseizoen sluiten we af met een uitzonderlijk zacht najaar. Niks mis mee, want dan kun je nog lekker bezig zijn in de tuin. Het seizoen loopt af. In mijn "eetbare" tuin kan er, voor het invallen van de vorst, nog steeds veel worden gedaan (zullen we dat trouwens nog beleven dit jaar; het is bijna Kerstmis, maar het lijkt op sommige dagen wel lente). Eén van die karweitjes is het snoeien van een boom bijvoorbeeld

De oude appelboom

Drie jaar geleden viel ik voor "mijn" stukje grond. Oorzaak: de oude boom met zijn brede kroon, een beetje scheef gegroeid, zonder blad, want het was winter. Om wat voor soort boom het ging, wist ik niet. Maar mooi vond ik hem, zoals hij daar stond.

In mijn eerste lente op de tuin verraste hij mij met een wolk van bloesems. Wat was dat een wonderschoon plaatje. Alleen al daarom kwam ik dagelijks op de tuin om ervan te kunnen genieten. Bij zonnig weer was het in en om de kruin een drukte van belang. Bijen, hommels en andere insecten deden zich te goed aan de nectar. Door de bloesems ontdekte ik dat het hier om een appelboom ging. Na de bloei verschenen er kleine vruchtjes, appeltjes in wording. Een belofte: in de herfst mijn eerste appeloogst. En zo gebeurde het. De kleine vruchtjes veranderden in de loop van de zomer in glanzende appels. Het bleken Elstars te zijn, fris zoet en stevig. Laat ik daar nu dol op zijn. Dat eerste jaar kon ik mandenvol oogsten.

Het daaropvolgende jaar verheugde ik me al op een herhaling van dit fijns. Maar tot mijn verbazing bloeide de boom nauwelijks. Ik maakte me zorgen. Zou de boom doodgaan. Was hij soms ziek? "Welnee" zei buurman Rob. Hij slaat gewoon een jaartje over. Het is een beurtjaar. Volgend jaar geeft hij weer vruchten.

En hij kreeg gelijk. Dit jaar bloeide de boom weer uitbundig. En in het vroege najaar kon ik tot mijn grote vreugde weer oogsten. Maar al plukkende valt het me nu op dat de boom toch wel heel veel dikke takken heeft. En die vertakken zich in nog meer dikke takken. Ondanks hun dikte hangen deze onder het gewicht van de appels erg door. Ook zie ik een woud aan takken die recht omhoog gaan. Het is duidelijk: de boom heeft een flinke snoeibeurt nodig. Makkelijk gezegd, maar hoe doe je dat?

Op internet ga ik op zoek naar een antwoord op die vraag. Ik vind veel informatie. Wel een beetje verwarrend; soms zijn de adviezen tegenstrijdig. Uiteindelijk blijft er in mijn geheugen een

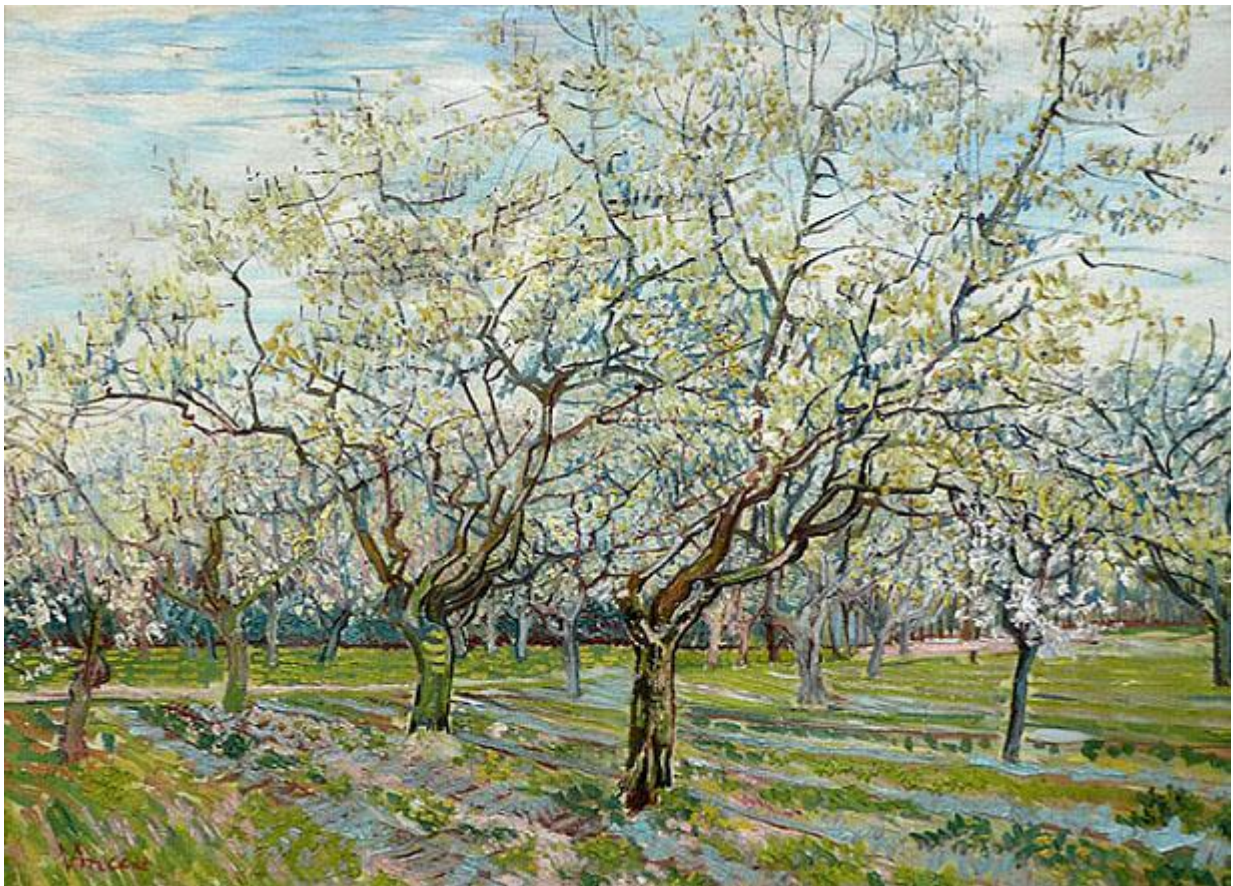
combinatie van tips, videobeelden en schematische tekeningen hangen. Met deze kennis gewapend ga ik aan de slag. Een wiebelend tafeltje verschaft mij extra decimeters lengte, nodig om bij de takken te kunnen komen. Wel onveilig, vind Koos S. Hij leent mij zijn trap en geeft mij nuttige tips om de klus veilig te klaren.

Het snoeien kan beginnen. Om de een of andere reden heb ik altijd wat moeite met het kortwieken van struiken en bomen uit vrees om iets verkeerd te doen. Dus begin ik met het gemakkelijkste, de waterloten. Vrijwel alle dunne takken die recht omhoog wijzen, moeten eraf. Erg vlotjes gaat dit echter niet. Ik moet me in allerlei bochten tussen de takken doorwringen om erbij te kunnen. Na deze knipbeurt moeten de dikke takken onder handen worden genomen. Punt is alleen, welke? Het weghalen van dikke takken is een hele ingreep. Zo'n amputatie moet per slot van rekening wel tot een mooi en natuurlijk resultaat leiden. Ik loop rond de boom en bekijk de situatie zowel van dichtbij als op afstand. Maar dan moet het toch echt gebeuren. Even diep ademhalen en de zaag gaat erin. Na de eerste tak is de angst overwonnen en ondergaan meer takken hetzelfde lot. Vervolgens worden de wonden afgesmeerd en kan ik mijn werk van een afstandje bewonderen.

Ergens las ik dat de kruin zo open moet zijn dat je een pet tussen de takken omhoog kunt gooien. Dat is hier niet helemaal het geval, maar toch is het snoeien best goed gelukt vind ik zelf. Hopelijk is de boom het met me eens. In het nieuwe seizoen zal dit blijken.

We krijgen het als tuinders heel even rustig. Tijd om plannen te maken voor het komend jaar. Ik wens ieder gezellige feestdagen toe en alle goeds voor 2016!

Mildred

Vincent van Gogh, Appelboomgaard